

Más difícil todavía

Por RAMON CARRERAS

por **ALOT**

RAFAEL TORRENT **i la investigació històrica**

L'Institut d'Estudis Catalans ha publicat el veredict dels premis d'enguany. A Rafael Torrent i Orri, l'historiador olotí, l'hi han concedit el "Pròsper de Bofarull", per l'obra: "**Jaume Ferrer de Blanes, els comtes de Mòdica i la descoberta del Nou Món**".

La notícia ens afalaga. I principalment als amics. Per això no ens podem estar de comentar-la, encara que sigui breument. Per Olot, que és la seva ciutat nadiua—ara viu a Figueres—i per ell mateix que ha enllestit un treball en el qual estava abocat d'anys.

No volem pas que l'esdeveniment passi amb indiferència. O se'n faci només una notícia de societat, amb quatre ratlles per a quedar-hi bé. Amb En Rafael ens uneixen anys d'amistat i de brega; ha estat company actiu i entusiasta en qui-sap-les empreses periodístiques locals. "Pyrene", aquella revista, diuen, una de les millors editades fins ara a Olot, també va fruitar del seu esforç; hi ha qui sap els articles que ja apunten la vocació que culmina avui amb un dels guardons de l'organisme de cultura més senyer del país.

Però Rafael Torrent mereix més que quatre mots d'enhonorabona. Sobretot venint dels amics i d'aquestes pàgines en les quals va esmerçar qui-sap-les hores de la seva vida. I perquè, al cap i a la fi, com a investigador ja disposa d'una bibliografia remarcable; ha estat l'home agosarat que intenta àdhuc ésser objectiu en les conjetures, escatint èpoques obscures per on passen de llarg molts historiadors pel temor de comprometre's.

Tenim d'ell hipòtesis molt raonades sobre les tribus prehistòriques locals i de l'origen d'Olot. Ha esventat idees molt concretes fins i tot quan l'argumentació podria semblar absurda. Nosaltres, que hem utilitzat els seus treballs en obres de divulgació, ens adonem—en la consulta d'autors de prestigi reconegut en la matèria—que raona fonamentat; sap descobrir el camí per a aconseguir conclusions plausibles.

Historiar també és abortar els misteris que s'arrapen a la geologia pura i fer eloqüent l'atuell esbocinat, la làpida barroera d'una necròpolis oculta; o destriar, maliciosament, allò insòlit dels testimonis verbals que sobreviuen al temps i on s'encaua algun detall revelador.

L'obra estrictament olotina de Torrent com, per exemple, "**Los castellanis y el poblado ibérico y romano de Olot**", sempre ens ha semblat d'un interès extraordinari. La "Biblioteca Olotina", que dirigeix Joan Casulà, ha editat d'ell qui sap els opuscles; és interessant aprofitar aquesta avinentesa per a convidar-hi la curiositat dels nostres lectors.

Ara la trajectòria vital de Rafael Torrent i Orri, àdhuc en la temàtica com a historiador, sha allunyat del cercle local. Però segueix permanent i fidel a una vocació que ens honora i enalteix a tots plegats.

Por si aún no hubiera bastantes peligros para los peatones al andar por las calzadas de las calles, ahora resulta que en las aceras, además de las bolsas de basura, bicicletas y motos aparcadas y otros obstáculos que se suelen hallar, encontramos otros peligros para la circulación, como una complicación más para quienes andamos alegres y confiados (eso de alegres es un decir) por las aceras, como único refugio de riesgos callejeros, que cada día van en aumento desde que la bencina ha sustituido al alcohol para la borrachera de muchos.

Obsérvase en la casa número 10 de la calle Vilanova, esquina a la de Paluzie, que se ha colocado una señal indicadora para que los conductores de vehículos vayan con cautela, debido a la afluencia de chiquillería a ciertas horas del día, debido a que por aquellos alrededores están emplazados uno o más colegios. Su finalidad es altamente humanitaria y la encontramos del todo bien. Pero, lo que no está tan bien, es que esta señal se haya colocado en la acera a una distancia de unos 50 centímetros salientes de la pared, y a una altura de 1 metro 48 centímetros del suelo, o sea, a la medida exacta que toda persona de estatura normal, tiene colocada la nariz. Y claro, cuando de noche no está claro, por estar obscuro debido a que la farola de la esquina de enfrente cumple con su misión, que parece ser la de estar casi siempre apagada, el confiado peatón que pasa por allí o da la vuelta a la esquina, da de narices en el ángulo del triángulo de la señal en cuestión, y por eso veréis, si sois un poco observadores, que algunos vecinos de la calle de Vilanova andan con un esparadrupo pegado en la nariz.

Si es que por razones técnicas (yo siempre respeto la opinión de los técnicos) de momento no se puede colocar de otra forma, rogamos a quienes sea de su competencia, que mientras el Ayuntamiento en pleno, los ingenieros, arquitectos, aparejadores y a cuantos estén entregados a los profundos estudios para la difícil y complicada solución de este gran problema urbanístico de poner una señal bien puesta, se autorice de momento la apertura por allí cerca de una farmacia o, por lo menos, se establezca un servicio permanente de curas narizales, a fin de poder atender a los lesionados por culpa de aquel triángulo metálico que, de haber surgido la idea tan elemental de ponerlo un par de palmos más arriba, no hubiera dado lugar a tener que escribir estas líneas, que tienen más de lamento que de ironía y que escribo no sólo por mi cuenta, sino a petición de aquellos de que: "tururut, tururut, qui gemega ja ha rebut!"